

Vodník Kočvarák

Nedaleko obce Františkov najdeme lesní rybník, ve kterém po dlouhá léta žil starý vodník Kočvarák. Kočvarák byl drobného vzrůstu, nehezkého vzhledu, kostnaté tváře, ale oči, oči měl dobrácké. Všichni víme, že úkolem vodníků je lidem škodit, topit nezkušené plavce, lákat lidi do vody a topit je a jejich duše pak schraňovat v hrníčku ve svém obydlí pod vodou.

Ale vodník Kočvarák byl jiný. Netěšilo ho škodit. Naopak lidem pomáhal. Ovládal vodní živly tak, aby lidem neublížovaly. Byl vládcem všech vodních ploch a říček v blízkém okolí. Lesní řeku Dračici, která přiváděla vodu do místních železáren, zdárně usměrňoval. Staral se, aby v ní nebylo vody málo ani moc a aby lidem při práci pomáhala, nikoli škodila. Místo dušiček měl v hrníčku pod pokličkami sušené houby, borůvky a maliny, kterých je plný les a nějakou tu laskominu, kterou dostal od místních lidí.

Rád chodíval mezi lidmi a promlouval s nimi. Lidé mu svěřovali svá tajemství, trápení i potěšení, jako staré vrbě. Občas zašel do vsi do hospůdky, kde byl vítaným hostem. Měl tam své místo, ve starém latoru, aby hostinskému neumočil podlahu a daleko od kamen, aby mu neoschl šos. Lidé ho měli moc rádi.

Bohužel to samé nemůžeme říci o vrchnosti vodnické. Ta mu každoročně posílala výzvu, aby předložil soupis ulovených duší a předal je ke sčítání. Co měl chudák vodník Kočvarák dělat? V hrnečku jen jahody a duše žádná. Musel tak každoročně vrchnosti vodnické platit velké pokuty. A to formou odvodů těch nejlepších kusů ryb, zejména pak duhových pstruhů, macatých sumců a svítících úhořů. Vodník těžce nesl ztráty, které mu v rybníce a řekách vznikaly. Vždyť právě ryby byly obživou místních.

Jednoho mimořádně teplého jarního dne byl předvolán do Prahy k nejvyššímu vodníkovi Basrmanovi, tam se měl zodpovídat za své neúspěchy v lovení duší a hrozilo mu vodnické vězení.

Kočvarák si oblékl své nejlepší šaty a pečlivě obešel svůj revír. Bylo to zvláštní, jakoby se loučil s každým potůčkem, každou kapkou. Nejsilnějšího úhoře pak proměnil v koně, na kterého nasedl a odjel směrem ku Praze.

To, jestli tam dojel či nedojel, už nikdo neví. Jediné co víme je to, že už se nikdy nevrátil. Možná se usadil někde v tůni v hlubokých lesích, neznámo kde, aby ho nikdo z vodnické vrchnosti nenašel. Možná, kdo ví? Ale jeho rybník, ve kterém žil, najdeme dodnes. Místní lidé ho na jeho památku pojmenovali „Kočvarák“.

Sepsala Anička Maděrová, žákyně 3.B